

Sygn. akt VI Ka 157/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Edyta Gajgał

Sędziowie SO Barbara Żukowska (spr.)

SO Andrzej Wieja

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2013r.

sprawy **I. G.**

oskarżonego z art. 244 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 30 stycznia 2013r. sygn. akt II K 1284/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. G. w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej karę grzywny podwyższa do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych stawka,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty za obie instancje.

Sygn. akt VI Ka 157/13

UZASADNIENIE

I. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 30 września 2012 roku w B. na ulicy (...), kierował rowerem nie stosując się tym samym do wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 05 lipca 2011 roku sygn. akt II K 1498/10, o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerów w ruchu lądowym obowiązującym w okresie od 05 lipca 2011 roku do dnia 05 lipca 2017 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie II K 1284/12:

I. uznał oskarżonego I. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej pkt 1. wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 kk. w zw. z art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 30 (trzydzieści) stawek dziennych po 10 zł (dziesięć) każda,

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego I. G. kary w postaci kary grzywny w wymiarze zaledwie 30 stawek dziennych po 10 zł. każda, przede wszystkim na skutek niedostatecznego uwzględnienia znacznego stopnia zawinienia sprawcy, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego demoralizacji i zdeprawowania, nagannego sposobu życia przed popełnieniem czynu zabronionego, w szczególności wielokrotnej dotychczasowej karalności, co sprawia, że orzeczoną karę uznać należy bez wątpienia za rażąco niewspółmiernie łagodną, a tym samym nie spełniającą przypisanych jej celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej oraz sprzeczną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego I. G. kary w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Na rozprawie odwoławczej w dniu 19 kwietnia 2013 r. oskarżyciel publiczny zmodyfikował wniosek apelacji, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora, po jej modyfikacji w toku rozprawy odwoławczej, zasługuje na uwzględnienie. Zasadnie zarzucił bowiem prokurator, że orzeczona wobec oskarżonego I. G. kara jest rażąco łagodna.

Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów sprawstwo i wina oskarżonego I. G. w zakresie ustalonym przez ten Sąd nie budzą wątpliwości.

Przechodząc do zarzutu apelacji, należy wskazać, że dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i stąd przedmiotem rozważań sądu odwoławczego jest ta kwestia (art. 447 § 2 k.p.k.).

Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara jest rażąco łagodna, jednakże nie ze względu na jej rodzaj, lecz wysokość. Sąd Okręgowy ocenia, że Sąd I instancji dokonując wyboru rodzaju kary zasadnie uznał, że wystarczającym będzie orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny, zgodnie z zasadą preferencji kar nieizolacyjnych wyrażoną w przepisie art. 58 § 3 k.k. Zważywszy na stan zdrowia oskarżonego, który cierpi na bóle kręgosłupa, jak również jego zaawansowany wiek, niecelowym było orzeczenie wobec I. G. kary pozbawienia wolności. Cele prewencji indywidualnej - wychowawcze i zapobiegawcze - które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego mają zwykle prymat przed innymi, zwłaszcza negatywną prewencją generalną polegającą na wymierzaniu nadmiernie surowych sankcji. Sankcja sprawiedliwa nie powinna bowiem wykraczać poza rzeczywistą potrzebę, właściwa reakcja karna to reakcja celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie. Mimo zatem zaakcentowanych w apelacji skarżącego okoliczności obciążających oskarżonego, zwłaszcza jego uprzedniej karalności, słusznie Sąd Rejonowy ocenił, że wystarczające, odpowiadające potrzebom określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k., będzie wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym.

Orzeczona jednakże wobec oskarżonego I. G. kara 30 stawek dziennych grzywny w wysokości po 10 zł nie uwzględnia we właściwy sposób wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa i osobowości sprawcy. Zasadnie zarzucił skarżący, że, obok przeanalizowanych i wyeksponowanych przez Sąd meriti takich okoliczności obciążających jak działanie w zamiarze bezpośrednim oraz niezastosowanie się do orzeczonego zakazu niespełna półtora roku po jego prawomocnym orzeczeniu przez sąd, należało również wziąć pod uwagę dotychczasowy sposób życia

oskarżonego, wyrażający się jego wielokrotną uprzednią karalnością, w tym za przestępstwa podobne. W tym kontekście wymierzona I. G. kara jest karą rażąco łagodną. Kierując się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., Sąd Okręgowy ocenił, że współmierną do stopnia winy oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, spełniającą cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, będzie kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka. Zważywszy zwłaszcza, że I. G. jest sprawcą zdemoralizowanym i niepoprawnym, uzasadnionym było podwyższenie wymiaru orzeczonej względem oskarżonego kary wolnościowej.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. G. w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej karę grzywny podwyższył do 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do dalszej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, nie stwierdzając w szczególności, by wyrok Sądu I instancji dotknięty był uchybieniami procesowymi wskazanymi w art. 439 k.p.k., które sąd odwoławczy winien brać pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, tudzież by był rażąco niesprawiedliwy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok, jako słuszny i prawidłowy, utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.k.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. Koszty te obejmują ryczałt za doręczenie wezwań (i innych pism) w postępowaniu odwoławczym, a ich wysokość wynika z przepisu § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 listopada 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Jednocześnie na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty za obie instancje, biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną I. G..